

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/4/2020
Identifikačné číslo spisu: 5717211676
Dátum vydania rozhodnutia: 25.05.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Vladík
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:5717211676.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, Mýtina 48, Bratislava, právne zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, Mýtina 48, Bratislava, proti žalovanému: S. Q., bývajúcí B. XXXX/XX, B. B., právne zastúpený: JUDr. Peter Váchan, advokát s.r.o., Pavla Mudroňa 5, Žilina, o zaplatenie 3.933,85 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 5 Csp 209/2017, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 27. marca 2019 sp. zn. 7 Co 32/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Martin (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 5 Csp 209/2017-129 z 13. decembra 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 3.108,92 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.250,04 Eur od 21. septembra 2017 do 22. septembra 2017, zo sumy 3.214,76 Eur od 23. septembra 2017 do 10. októbra 2017, zo sumy 3.179,48 Eur od 11. októbra 2017 do 13. novembra 2017, zo sumy 3.144,20 Eur od 14. novembra 2017 do 8. decembra 2017, zo sumy 3.108,92 Eur od 9. decembra 2017 do zaplatenia, konanie v časti o zaplatenie sumy vo výške 824,93 Eur zastavil a žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 66 %. Súd prvej inštancie v prvom rade konštatoval, že medzi L. Ú. P., D.T.. a žalobcom došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom daného konania. Z vykonaného dokazovania súd ďalej zistil, že pri uzatváraní Zmluvy o aktiváciu Bankomatky Quatro vystupoval právny predchodca žalobcu ako právnická osoba, ktorá ponúka úvery v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný ako fyzická osoba - spotrebiteľ, ktorý o úver nežiadal v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, preto uzavretú zmluvu posúdil podľa príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch. Mal za to, že posudzovaná zmluva obsahovala obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania vyplývajúce z § 9 ods. 2 písm. a/, b/, d/, f/, g/, i/ a w/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len

„zákon o spotrebiteľských úveroch“), preto nebolo možné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. V súvislosti so žalovaným vznesenou námietkou premlčania nároku uplatneného žalobcom súd uviedol, že žalobca si podanou žalobou voči žalovanému neuplatňoval nárok na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, preto nie je možné na uvedené aplikovať dvojročnú subjektívnu lehotu na uplatnenie práva žalobcu. K bezdôvodnému obohateniu na strane žalobcu podľa názoru súdu prvej inštancie nedošlo, nakoľko žalovaný doposiaľ neuhradil ani istinu poskytnutého úveru, t. j. celú vyčerpanú sumu. Pre úplnosť okresný súd doplnil, že k podaniu žaloby o zaplatenie došlo pred uplynutím trojročnej premlčacej doby vyplývajúcej z § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj ako „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“), ktorá sa na uvedené vzťahuje. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj ako „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“) a podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP tak, že žalobcovi, ktorý mal vo veci čiastočný úspech priznal náhradu trov konania v rozsahu 66 % voči žalovanému.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 7 Co 32/2019 z 27. marca 2019 podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. potvrdil ako vecne správny a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. zostal nedotknutý. Odvolací súd dal do pozornosti, že súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že predmetný vzťah uzavretý medzi bankou a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a vzťahujú sa na neho ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch; správne poukázal, že sa jednalo o uzavretie revolvingového typu spotrebiteľského úveru; rovnako bolo zrejmé, že poskytovateľom predmetného spotrebiteľského úveru bola banka, ktorá v zmysle podmienok uvedených v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej aj ako „zákon o bankách“) po splnení tam uvedených zákonných podmienok mohla postúpiť predmetnú pohľadávku na žalobcu. Námietku žalovaného, že pohľadávka žalobcu sa premlčala v dvojročnej subjektívnej premlčacej lehote odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Podľa názoru odvolacieho súdu výška pohľadávky bola žalobcom riadne preukázaná na základe predložených listinných dôkazov, obsahom ktorých sa súd prvého stupňa zaoberal a tieto v súvislosti s posudzovaním opodstatnenosti uplatneného nároku aj v rozsudku vyhodnocoval, pričom dôsledne posúdil podmienky zmluvného vzťahu uzavretého medzi bankou a žalovaným a dospel k zisteniu, že žalovanému vznikol dlh ku dňu vynesenia rozsudku, ktorý doposiaľ neuhradil a ktorý ho zaviazal na základe rozsudku zaplatiť. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Žalovaný podal proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti I. a III. výroku, dovolanie z dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Dovolateľ uviedol, že kľúčovou právnou otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie vo veci, bola otázka, či podmienka, ktorou ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách limituje platnosť postúpenia pohľadávky banky na tretiu osobu (banku alebo inú ako banka) možno považovať za splnenú tým, že banka pred postúpením celej pohľadávky vyzvala dlžníka na zaplatenie len jej časti. Na podporu svojej argumentácie poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 Cdo 147/2017 (R 60/2018), 1 Cdo 76/2007 (R 46/2009) a 1 MCdo 12/2010 s poukazom na ktoré konštatoval, že dovolací súd vyriešil otázku platnosti postúpenia pohľadávky banky na tretiu osobu tak, že ak pritom došlo k porušeniu akejkoľvek z podmienok uvedených v § 92 ods. 8 zákona o bankách, je takéto postúpenie pohľadávky neplatné. Podľa názoru dovolateľa je právne posúdenie v rozhodnutiach súdov nižšej inštancie, v zmysle ktorých postačuje písomná výzva banky s akýmkoľvek obsahom pokiaľ ide o sumu, ktorú má dlžník zaplatiť, nesprávne. Správny je právne posúdenie, v zmysle ktorého je predpokladom platného postúpenia pohľadávky banky na tretiu osobu písomná výzva, v ktorej banka vyzve dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy v takej časti istiny, v ktorej neskôr (po uplynutí najmenej 90 dní nepretržitého omeškania dlžníka) pohľadávku postúpi. Vychádzajúc z uvedeného dovolateľ navrhol, aby dovolací súd rozhodnutia súdov nižšej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že z rozhodnutí, ktoré dovolateľ cituje v dovolaní

nevyplyva, že by sa odvolací súd v predmetnom prípade odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, práve naopak, je z nich podľa žalobcu zrejme, že dovolací súd v otázke platnosti postúpenia pohľadávky uvádza, že pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách sa vyžaduje splnenie dvoch podmienok - písomná výzva adresovaná dlžníkovi a nepretržité omeškanie viac ako 90 dní, čo bolo podľa názoru žalobcu preukázateľne splnené. Námietku dovolateľa, že písomná výzva banky nie je postačujúca z dôvodu, že je v nej uvedená suma nižšia než suma, ktorá bude následne postúpená, vyhodnotil žalobca ako nepodloženú, nesprávnu a v rozpore s uvádzanými rozhodnutiami. Poukázal na to, že banka môže postúpiť za splnenia vyššie uvedených podmienok pohľadávku zodpovedajúcu peňažnému záväzku klienta, teda celú pohľadávku banky voči klientovi z určitého úverového vzťahu, v opačnom prípade, resp. v prípade vymedzenia pohľadávky len na splátky, ktoré sa už stali splatnými, by sa banka a súčasne aj dlžníci mohli ocitnúť v pozícii, že by dochádzalo k postúpeniu pohľadávky zodpovedajúcej len sume 90 dňového omeškania. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol a priznal mu náhradu trov konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

6. Dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, kedy dovolateľ namietal právny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého je na postúpenie pohľadávky postačujúca písomná výzva banky, v ktorej je uvedená suma nižšia než je suma, ktorá bude následne postúpená. Odvolacím súdom vyslovený právny názor považoval dovolateľ za nesprávny a za rozporný s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu.

7. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

8. Dovolanie podané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci dovolateľ odôvodnil tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Na to, aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

9. Právnu úpravou dovolania v Civilnom sporovom poriadku sa sleduje náprava nesprávností v individuálnom spore dovolateľa, ale tiež dosiahnutie cieľov významných z hľadiska celkového rozhodovania všeobecných súdov Slovenskej republiky. Ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa takto sleduje zámer minimalizovať nežiaduce odklony rozhodnutí odvolacích súdov od rozhodovacej

praxe dovolacieho súdu, a tým prispieť k ich jednotnému rozhodovaniu.

10. Pre účely ďalšieho výkladu dovolací súd (so zreteľom na dovolaciu argumentáciu žalovaného) uvádza, že za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 01.01.1993 pod pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 06. marca 2017, sp. zn. 3 Cdo 6/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 [uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 sp. zn. 6 Cdo 29/2017, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) ako judikát R 71/2018]. S prihliadnutím na čl. 3 CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR pod tento pojem nespádajú (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. októbra 2017 sp. zn. 6 Cdo 129/2017).

11. Na tomto mieste dáva dovolací súd do pozornosti, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je relevantná len taká otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky nižšie uvedené znaky: a/ musí ísť o otázku riešenú odvolacím súdom, ktorá je buď hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, b/ spôsob jej vyriešenia odvolacím súdom zakladá "odklon" od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ odvolací súd na jej riešení založil svoje rozhodnutie, d/ uvedená otázka musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, e/ ide o otázku zásadného právneho významu, t. j. takú, ktorá je významná nielen pre prerokovávanú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR a f/ vždy musí ísť o otázku právnu, nie skutkovú; ak niektorý z týchto znakov chýba, dovolanie nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP prípustné.

12. Dovolaateľ namietal odklon odvolacieho súdu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke platnosti postúpenia pohľadávky banky pri porušení zákona o bankách. Dovolaateľ mal za to, že predpokladom platného postúpenia pohľadávky banky na tretiu osobu je písomná výzva, ktorou banka vyzve dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy v takej časti istiny, v ktorej neskôr pohľadávku postúpi. V tejto otázke sa mal odvolací súd odkloniť od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorý napr. v rozhodnutí R 60/2018 (rozsudok sp. zn. 1 Cdo 147/2017 z 24. apríla 2018) konštatoval: „21. Rozhodujúcou okolnosťou v prejednávacom prípade je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a následné dlžníkovu nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. . . „, V rozhodnutí sp. zn. 7 Cdo 26/2017 z 28. marca 2018 dovolací súd uviedol: „14. Rozborom ustanovenia § 92 ods. 8 bankového zákona, ktoré od schválenia pôvodného znenia zákona do času uzavretia zmluvy úverovej veriteľky a žalobkyne o postúpení pohľadávok nedoznalo žiadnej zmeny ... treba dospieť k tomu, že celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke (ktorou sa v nasledovnom rozumie rovnako ako v zákone i pobočka zahraničnej banky) buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a

nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 O. z.), z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky... 17. Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.).“ Z rozhodnutia dovolacieho súdu R 46/2009 (rozsudok sp. zn. 1 Cdo 76/2007 z 28. januára 2009) vyplynulo: „Otázka neplatnosti teda nie je nevýznamná, ak je predmetom sporu o neplatnosť takejto zmluvy, ako je tomu v tomto prípade, resp. ak sa požaduje (uplatňuje) plnenie, ktoré predstavuje hodnotu neuhradenej postúpenej pohľadávky; táto otázka je však úplne irelevantná vo vzťahu k účinkom splnenia pohľadávky (záväzku) dlžníkom postupníkov.“

13. Problematikou výkladu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách sa Najvyšší súd Slovenskej republiky už zaoberal a to aj v rozhodnutiach, ktoré uviedol dovolateľ na podporu svojej argumentácie (viď bod 12). Najvyšší súd v skutkovo a právne totožných veciach dospel k zhodnému záveru, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje zákonné podmienky, za akých možno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou a ich nerešpektovanie má za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Zákon o bankách v ustanovení § 92 ods. 8 kogentným spôsobom upravuje podmienky platnosti postúpenia pohľadávky banky na tretiu osobu, kedy banka (ako aj pobočka zahraničnej banky) je oprávnená postúpiť písomnou zmluvou inej osobe (nebankový subjekt) svoju pohľadávku zodpovedajúcu peňažnému záväzku klienta, ktorý je aj napriek výzve banky nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke, a to aj bez súhlasu klienta. Predmetné právo banka nemôže uplatniť, ak jej klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva. Uvedená výnimka neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok.

14. So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že žalovaný v dovolaní nastolil takú otázku, ktorá kumulatívne nespĺňa znaky otázky uvedenej v tomto uznesení najvyššieho súdu, resp. nenastolil otázku, ktorá by bola relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nakoľko odvolací súd rozhodol v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, keď ustálil, že banka (poskytovateľ spotrebiteľského úveru) platne postúpila predmetnú pohľadávku na žalobcu po splnení podmienok uvedených v § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súdny oboch inštancií v tejto veci sa veľmi podrobne vysporiadali so všetkými relevantnými dôvodmi týkajúcimi sa platnosti právneho úkonu o postúpení pohľadávky, a dovolací súd si tieto skutočnosti všimol a v plnom rozsahu s ich uvedenými argumentami súhlasí.

15. K dovolateľom uvádzaným rozhodnutiam najvyššieho súdu, od záverov ktorých sa mal odvolací súd odkloniť pri rozhodovaní v predmetnom spore, je podľa názoru dovolacieho súdu potrebné dodať, že v nich dovolací súd riešil otázku platnosti postúpenia pohľadávky bankou s tým záverom, že na platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách sa vyžaduje splnenie dvoch podmienok - 1/ písomná výzva adresovaná dlžníkovi, 2/ nepretržité omeškanie viac ako 90 dní, splnenie, ktorých bolo v konaní pred súdmi nižšej inštancie preukázané. Uvedené podmienky predstavujú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu sa súdy oboch inštancií neodklonili od právnych záverov vyjadrených vo vyššie spomenutých rozhodnutiach najvyššieho súdu; súdy predpoklady pre postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyložili odlišne. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu je zjavné, že súdy postupovali podľa vyššie

uvedenej judikatúry a dospeli k rovnakému záveru o platnom postúpení pohľadávky banky na žalobcu.

16. K námietke žalovaného o nesprávnom právnom záveru súdov nižšej inštancie ohľadom obsahu písomnej výzvy dovolací súd dodáva, že banka má povinnosť pred tým, než postúpi pohľadávku vyzvať klienta na splatenie tej časti peňažnej pohľadávky, s ktorou je v omeškaní. Ak na základe písomnej výzvy nedôjde k úhrade omeškaného peňažného záväzku v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru a splatnú pohľadávku následne postúpiť aj na tretiu osobu. Prezentovaný postup bol v prejednávanej spore dodržaný, preto neboli dané dôvody na vyslovenie záveru o neplatnosti postúpenia pohľadávky.

17. Vychádzajúc z uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP prípustné, preto ho podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP odmietol.

18. Najvyšší súd nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

19. O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP a vyslovil, že žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.